

Bilesin

– Yılmaz Kamil · 22 Eylül 2011

Bilesin

Gölgesinde avunduğum son ağacım kurudu
rüzgarların ıslığı yalnızlığı besteler
sensizliğin yıkandığı karanlığın kuytusunu
karaltılarda sular,dile gelir muzdarip

kuğular kanat açar denizlerin ufkuna
büyülü yalnızlığımı, alıp götürür

Kavuşmak, başımdan, yıldızlar kadar uzak!

güneşi kavurur bir mum anlık ateşiyle
şiiirlere konar sevda kuşları

Ey benim o rengince yaş döktüğüm gelincik!
gözlerim oyalanır geçtiğin yollarda.
ve sen ey aynadaki silik görüntü,
gözlerim bulutlanır sana baktıkça.

Artık iflah olmaz bu aşk yarası
bir buket sevgi sana
bin türlü ölüm bana.

Aşkı içtim ağzımda cam kırıkları
içimdeki film koptu her karede yalnız sen

baktım gökyüzüne ay yerindeydi
sonra sordum kendime
ya hayalimdeki?

yaprak altından bakan utangaç goncam.
eksik kalmış son kelimesi şiirim.
el değmemiş sedeflerin içindeki inci.
sonu gelmeyen tatlı bir ruya.
Ey şairin ruhundaki sonsuz ilham!

güvercin bakışım.
ufka çıkan sokağım.
dağlara yaslanan şelalem.
gönlümün penceresine asılan kandil.
kana kana,
kana kana içtiğim gibisin
ağladığım senin içindir.
güldüğün benim için.

kimbilir neredesin şimdi?
seni arıyorum
seni düşünüyorum.
ölmüş olsaydın keşke,

o zaman yerini bilir,
yanına gelirdim.